

MÉS INFORMACIÓ

https://www.ivoox.com/entrevista-a-llorenc-capdevila-pel-seu-ultim-libre-audios-mp3_rf_85009301_1.html
<http://www.cazarabet.com/conversacon/fichas/fichas1/pelldeserp.htm>
<https://www.youtube.com/watch?v=9ye1NAzcf8k>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 Biblioteques
Públiques
de Catalunya

Avinguda del Parc, 280
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobarem el dia:
14 de maig de 2024, 19h.
Moderadora: Maria Pons

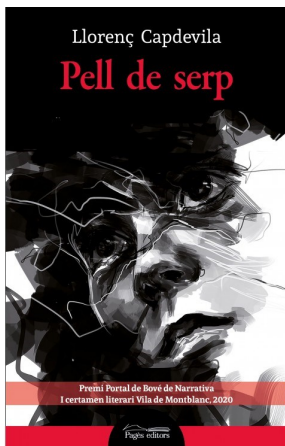
Llorenç Capdevila
Pell de serp

Alpicat (1969).

És professor i escriptor. Ha publicat les novel·les *Racó de món* (Premi Vila d'Ascó 2000), *El color del crepuscle* (Premi Leandre Colomer 2001), *O rei o res!* (2003), *Ànima de llop* (Premi El Lector de l'Odissea 2004), *Serrallonga, l'últim bandoler* (2006), *El secret del bandoler* (Premi Gran Angular de novel·la juvenil 2007), *Els diaris de Pascal* (2008), *Sota la pell* (2010), *Tothom a terra!* (2011), *A fer punyetes!* (2012), *L'herència del vell pirata* (Premi Gran Angular de novel·la juvenil 2015), *Pacte de silenci* (Premi Ferran Canyameres 2016), *10.000 petons, com a mínim* (2019), *Pell de serp* (Premi Portal de Boué 2021) i les novel·les infantils *L'Èlia va de bòlit* (2013) i *La revolta dels pollastres* (Premi Ciutat de Dènia de novel·la infantil 2022). Col·labora a *Regió7*, *El Pou de la Gallina* i *Segre*. També ha participat en diversos reculls de narracions de col·lectius com *Narradors Centrals*, *Lola Palau* o *Assassins de Ponent*. Actualment, es troba en plena promoció de la seva darrera novel·la, *Li deien Caracremada*.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Amb precisió de rellotger suís, Llorenç Capdevila fa encaixar quatre històries que, aparentment, no tenen res a veure entre si a la novel·la 'Pell de serp'. Amb una desena de llibres publicats i uns quants premis literaris avalant la seua carrera, l'alpicatí no es limita a fer una exhibició del mestratge adquirit en vint anys d'ofici. El llibre és un recorregut pel segle XX de la mà d'un nen nascut en un món de misèria a Santpedor el 1918, un dels soldats franquistes que el 1938 entren a Lleida, un lluitador antifranquista a la Barcelona de la Transició i un mosso d'esquadra a la Vilanova del Tossal (l'Alpicat de Capdevila) de 2018.

Li sap greu mostrar-se hermètic, però *Pell de serp*, publicat per Pagès Editors i guanyador del premi Portal de Bové de Narrativa de Montblanc, és un llibre "del qual costa parlar sense esguerrar-lo".

Hi ha sorpreses, però Llorenç Capdevila és honest i no fa cap joc d'artificis, d'aquells que requereixen de l'ajut d'un calçador, sinó que més aviat dosifica la informació i el lector acaba el llibre amb la sensació d'haver fet un

recorregut circular del 1918 al 2018. Cent anys convulsos.

Tot comença el 2018 al cementiri de Vilanova del Tossal, quan uns brètols que forcen l'entrada i es dediquen a profanar tombes posen al descobert que un dels taüts és buit.

Així comença i, de fet, aquest és l'embrí inicial de la novel·la, la imatge d'un taüt buit en un cementiri i l'enigma de qui figura que l'havia d'ocupar. Vaig pensar que era una bona arrencada per a una novel·la negra. I així vaig començar el que després seria *Pell de serp*. Ho vaig ambientar al cementiri de Vilanova del Tossal perquè és on em sento còmode com a narrador, i vaig fer que investigués el cas Valentí Miranda, que és un mosso d'esquadra que ja havia fet sortir en altres novel·les.

És de Vilanova del Tossal i al pobre sempre que li toca tornar al poble és per menjar-se algun *marrón* perquè són casos que el posen en conflicte amb ell mateix. I partint d'aquesta idea, que m'apunto i vaig fent fitxes, em van anar sortint possibles inquilins, per dir-ho d'alguna manera, d'aquell taüt buit.

I quan vaig desplegar tot el ventall de possibilitats que jo mateix havia creat em vaig adonar que allà hi tenia una història que anava més enllà de la novel·la negra que havia previst fer inicialment perquè em porta enrere en el temps. Jo no em poso a escriure mai fins que no tinc la trama lligada i tinc clar on vull anar i d'on parteixo, i aquí tenia una novel·la amb ingredients de novel·la negra, de novel·la històrica i psicològica.

I del 2018 faig un salt al 1918 a Santpedor, al 1938 a Lleida i al 1978 a Barcelona. I cadascuna d'aquestes quatre trames van avançant en el temps, de manera que em surt una mena de selecció molt personal de moments del segle XX.

No és un resum, sinó uns *greatest hits*. En alguns episodis històrics m'hi recreo més, com l'entrada de les tropes franquistes a Lleida o la batalla de Terol de la Guerra Civil, perquè hi participen alguns dels protagonistes, i d'altres surten més de rerefons, com les riuades del Vallès de l'any 62 o fins i tot el debut de Pep Guardiola amb el Barça.

De Vilanova del Tossal (un poble que s'assembla molt al seu Alpicat natal) a Santpedor, on porta molts anys exercint de professor de secundària.

Em sento còmode situant els escenaris de les meues novel·les en espais que més o menys conec. Dic més o menys, perquè quan et situes en una altra època... Vilanova del Tossal em permet ser molt flexible, perquè com que no li'n dic Alpicat hi puc fer de més i de menys.

Però per saber com era el Santpedor de 1918 o la Lleida de 1938 m'he hagut de documentar. Però sí, m'agrada poder trepitjar el terreny del qual parlo.

En certa manera, busco exteriors, com faria un director de cinema. Quan trobo algun vestigi de l'època de la qual estic parlant m'és més fàcil de recrear aquell escenari perquè me'l puc imaginar.

El fet de dir-li Vilanova del Tossal li dona més llibertat creativa, ho acaba d'explicar, però no sé si també li canvia el nom perquè l'Alpicat de la seua infància no és el de l'actualitat.

Sempre torno a Vilanova del Tossal, encara que no m'ho proposi. Sempre acaba apareixent i en algunes novel·les d'una manera molt central, com a *Pacte de silenci*. També a *Racó de món*, la meua primera novel·la, on abordava, precisament, els canvis que estava vivint Alpicat en aquell moment.

La vaig escriure fa més de vint anys, quan vivíem el boom immobiliari. La trama gira al voltant de la construcció d'un golf i de la mica de revolta veïnal davant d'aquell creixement desafortat.

Vilanova del Tossal és el poble que jo vaig conèixer quan era petit, és com m'imagino que hauria crescut a un altre ritme. La Vilanova del Tossal que apareix a *Tothom a terra* o a les novel·les juvenils *A fer punyetes!*, o *L'herència del vell pirata*, que estan ambientades al present, és un poble de 3.000 habitants, on tothom encara es coneix.

Que, segurament, seria l'Alpicat que hi hauria avui dia si no l'haguessin colgat de cases adossades. Alpicat ara en deu tenir més del doble i hi ha anat a viure molta gent que fa la vida a Lleida.

També n'hi ha que s'han integrat molt, però ja no es coneix tothom. L'esperit de poble s'ha perdut.

I no ho dic com a crítica, perquè segurament ha estat positiu en molts aspectes, però des d'una perspectiva romàntica, en el record d'algú que hi va créixer, té un punt de desencís no acabar de reconèixer el teu propi poble.

Aquest retorn en aquesta novel·la encara va més enllà. La imatge del taüt buit que és l'origen de Pell de serp, segur que l'havia vist moltes vegades a casa seua, perquè eren fusters.

Sí, soc de cal Fuster i, de mal nom, de cal Taütaire. El cert és que no havia pensat en el vincle. A davant del meu padrí no li hauria dit ningú Taütaire, perquè s'enfadava. Al meu pare li era igual i a mi em fa gràcia i tot.

La novel·la té un desenllaç sorprenent. Com l'han rebut els lectors?

Alguns lectors han intuït el que podia estar passant, però per a la majoria ha estat una sorpresa de caure de cul. Una bona faixa promocional de la novel·la seria demanar confidencialitat als lectors que ja en saben el final. A mi m'agrada el *feed back*, per això em sento molt a gust als clubs de lectura, perquè hi trobes lectors de tota mena.

Ha conreat la novel·la històrica, el gènere negre, ha fet literatura juvenil i, fins i tot, el que es podria considerar un Crims però avant la lettre, la novel·la Sota la pell.

Sí, una mica sí, perquè és un llibre inspirat en un crim real. No em vull estancar ni en un gènere, ni en un estil, ni en una manera de fer. Després de *Racó de món* vaig sentir la necessitat d'anar a l'Edat Mitjana, i el que havia de ser una novel·la van acabar sent-ne tres, una trilogia. Després vaig anar al segle XVII, amb *Serrallonga*, i vaig fer encara una altra novel·la ambientada en aquesta època, *El secret del bandoler*, adreçada a un públic més jove.

I em van penjar l'etiqueta d'escriptor especialitzat en novel·la històrica. Va ser aleshores quan vaig escriure dues novel·les que no poden ser qualificades en cap cas de novel·la històrica: *Sota la pell*, que és un negre fosc, i *Tothom a terra!*, que aquesta és una trama més o menys de novel·la negra, perquè gira al voltant d'un atracament, però molt desenfadada, també té molt d'humor.

Els últims llibres són segle XX... s'hi quedarà una mica més?

A *Pacte de silenci* vaig treballar els anys 1935 i 1936, a *Pell de serp*, pràcticament tot el segle XX, i ara puc avançar que aquest estiu he començat un altre llibre que també va per aquí, o sigui que sense buscar-ho tornaré a fer una trilogia.

Les novel·les sempre les començo a l'estiu perquè així quan s'inicia el curs ja no les puc deixar, perquè estan avançades. Dormo menys i escric una mica més, almenys una hora al dia, perquè no em despengui.

(...)

Anna Sàez. 28/10/2021. "Lectura" SEGRE